

# GORIŠKI SLOVENEK

Naročnine: Italijanska kraljevina: Celo leto Lir 10.— Pol leta Lir 5.— Tri mesece Lir 2.50 En mesec Lir 1.—

Oglasi: Oglasi na drugi strani Lir 1.— za vrsto. — Mail oglasi Lir 0.05 za besedo. — Znižane cene za letne naročnike.

IZHAJA VSAKO SOBOTO.

Uredništvo in Upravništvo: Via Carducci št. 10, II. nad.

## Vspehi slovenske politike

Iz odgovorov, ki jih zaporedoma dobivajo slovenski poslanci na svoje interpelacije, se bodo menda zlahka prepričali, da z interpelacijami daleč ne pridemo.

Mislili so, da so italijanski državniški drugačne duševnosti nego masa, mislili so, da se bodo italijanski državniški, ki zastopajo italijanske mase, zgražali nad fašistskimi čini v Julijski Benečiji, mislili so, da presenetijo italijansko javnost, ako objavijo svoje interpelacije o zatiranju slovenskega plemena v Julijski Benečiji.

Tako kratka je bila pamet naših narodnih zastopnikov, da niso niti trenotek pomislili, da se obrnejo merodajne oblasti, predno oddajo svoj odgovor, vendar naravnost na zastopnike italijanskega režima v Julijski Benečiji. Logično je, da se je moralo tako zgoditi in zato je tudi odgovor prav lahko umljiv, saj drugače ni mogel izpasti.

Za to se nam zdi jako čudno vse zvijanje «Edinosti» in «Goriške straže», kakor češ, da takih odgovorov ne more umeti.

Kako pa hočete vendar, da naj nas Italijani umejejo, ako črtimo dosledno vse, kar je italijansko, ako bežimo dan za dnevom pred vsakim sporazumom, ako izrabljamo svobodni italijanski režim le zato, da kričimo vedno po vsej deželi, kaka krivica se nam godi, ker so nas potisnili pod italijanski jarem. Kaj hočete da dosežemo pri vladi, ki nas vidi v vsakem hipu stati vedno pri naših sovražnikih sedanjega režima? Kakor kričis v gozd, takov je tudi odmev, ki ga dobiš.

Zopet se nam zdi čudno, da take, prav za prav za lase privlečene batine, naših politikov le malo ali nič ne spametujejo.

Ako nočemo za vsako ceno postati Irci, moramo uganjati vendar drugačno politiko. To trdimo in ponavljamo že tretje leto, toda le z malim uspehom.

Kot nekoliko ugodnejši lahko smatramo naš sedanji položaj po tem, da se «Edinost» ne bavi mnogo s trentinskimi dogodki o priliki poseta italijanske kraljeve dvojice, da ne izrablja v svoji kratkovidni politiki vsako dobrodošlo vest iz tirolskega v podžiganje tlečega sovraštvu proti italijanskemu narodu. Vsaj do toliko pameti je prišlo «Edinaško» uredništvo.

Pa tudi dvomljivo dobrikanje, ki se odmeva iz nekakega članka o kraljevem posetu, nezvabi nobenega zajca iz grma. S kruto od kritosrednosti si moramo priznati, da nima italijanski kralj nikakega povoda zameriti se radi peščice Slovencev v Julijski Bene-

čiji vsemu italijanskemu narodu, med kojim je on prvi in najsvetejši zastopnik.

Nikar se ni delajmo kakih iluzij in ne obljublamo si ničesar od kakih ostrih nastopov. «Gorenja Adiža do cel!»

Pač pa bi bil baš sedaj trenotek, da pokažemo Slovenci javno, da nimamo prav ničesar proti temu, da se nahajamo pod isto streho kakor Italijani, ampak da nam je le za naše pravice in da se nudi Italiji prav lepa priložnost pokazati baš pri Slovencih kako zna velik narod spoštovati pravice manjšine in kakega pomena more biti baš za Italijo dejstvo, da bi lahko pokazala na svoje slovenske državljane rekoč: «Glejte, v Italiji je tako dobro, da so tudi Slovenci, vsaj po večini, radi z nami.»

To bi bil višek sporazumne politike, proti kateri plivamo polagoma, pa gotovo.

Saj baš na posledicah se spametuje eden in drugi, kajti iz posledic se izvajajo posledice.

«Z razuma svetlim mečem» pa se v naši politiki, kakor uči skušnja, malo ali ničesar ne doseže.

### Kako je v odrešeni domovini

Jugoslovanski listi ne morejo dovolj pomilovati nas, ki živimo pod «italijanskim jarmom» in kakor smo drugje omenili ne manjka poročevalcev, ki skrbijo za to, da se polnijo stolpi «Slovenskega naroda» in «Slovenca» z opisovanji grozovitih razmer, v katerih moramo živeti.

Tu ni nobenega ščeka, ki bi povedal jugoslovanskim listom resnico in tudi «Slovenski narod» in «Slovenec» naščuvana po tukajšnjih zapnikih smatrata gotovo pod svojo častjo, da bi ponatisnila kak naš članek.

Za to pa si hočemo mi privoščiti ljubljanskega «Slovenca» in ponatisniti prav dobro dober pendant «h goriškimi poročilom.»

Evo Vam, kaj se je prigodilo pred kratkim v Ratečah na jugoslovanskem ozemlju: Ako je človek ves obupan, kaj mu še ostane?

Vedna nadlegovanja, ki jih moramo trpeti na tukajšnji demarkacijski črti, so nas že tako okrnila, da smo postali navidezno brezobčutni. Tudi velike davke, ki bi jih radi imeli obe državi, jugoslovanska in italijanska, plačujemo s topo vdanostjo in jih bomo plačevali, do tler jih bomo mogli. Prav tako smo ravnodušno prenašali nadzorstvo finančne straže, ki jej moramo dati spridevalo, da se je vedla obzirno

in dostojno. Ampak novo došle čete, ki jih zovejo z lepim imenom «granične trupe», so nas zopet vzbudile iz otprnosti, ker so začele svoje delovanje s puškinimi kopiti in z jeklenim zrnjem. Padla je prva žrtev in s strahom pričakujemo druge in tretje.

Ustreljen je bil Jožef Mežik, tukajšnji posestnik h. št. 15, priden in varčen gospodar, star 66 let. Zapustil je vdovo in osmero otrok, med katerimi so trije še mladoletni. Dne 21. t. m. je pel al ob starih popoldne gnoj na svojo njivo onstran obmejne črte. Ker se smatra naša vas sedaj za neko trdnjavo, v kateri mora biti vsak vačan ob šestih zvečer v svoji hiši, podvizal se je tudi Mežik, da bi pri el s konjem in vozom ob šestih donov. Na prazni voz je sprejel nekaj sovaščanov, da so so prišli z njim Rateče. Italijani so pustili vso družbo brez ovir naprej, jugoslovanska straža pa, ki se stoji iz žalostnih ostankov Wranglove armade, je zastavila Ratečanom pot in jih zavrnila proti Italijanom nazaj, čeprav je bilo le nekaj minut čez šesto uro. Ljudje so prosili stražo, naj jih pusti domu, toda neki vo ak, ki je baje kavkaškega plemena, je sunil s puškinim kopitom najbližjega, da je padel pod voz, drugi so se razpršili in le Jožef Mežik je ostal pri konju, ki je začel divjat in razbijati okrog sebe. Tačas je prišla Mežikova žena in odpelala konja v vas, Mežik pa je zahteval od vojaka, naj pusti tuoi njega domov. Nankrat počil strel in Mežik pade vznak na tla. K njemu prileti Janez Kavalar, kliče ga in vzdiguje, toda za Mežika ni bilo nobene pomoči več, ker mu je šla kroglja skozi sredo prs. Tudi Janez Kavalar, ki je hotel ustreljenemu pomagati, je občutil težo puškinega kopita, s katerim ga je krvavo osuval posurovelci človek.

Kakor v požaru, tako so hiteli ljudje od vseh strani skupaj, ko se je izvedela pretresljiva novica. Razburjenje je naraščalo bolj in bolj in le pomirjevalnim besedam naših vrlih orožnikov se moramo zahvaliti, da ni bilo več žrtev.

Opisali smo dogodek, kakor se je vršil, opisali ga zatoi da bi izvedeli zanj tisti, k nam lahko pomagajo. Saj se bo itak vršila preiskava, o kateri upamo, da bo nepristranska, t. j. da bo varovala naše ljudstvo in ne podivjanih ljudi, ki jih je nesrečni centralizem pognal na tukajšnje mejo. V svojem poročilu smo se vzdržali vseh trdih dostavkov, ki silijo v pero. Pripomniti (ali če hočete: prositi) pa moramo sledeče:

1. Poljite nam na mejo ljudi, ki znajo ceniti človeško življenje. Kakšen pomen vrednosti našega življenja more imeti človek, ki živi že se-

dmo leto od samega pobijanja? Dovolj imamo vdov in sirot, ali se bo to število še množilo z orožjem lastne države?

2. Pošljite nam ljudi, ki se bodo dostojno vedli v moralnem oziru. V kratkem času bivanja obmejnih črt na našem ozemlju imamo izglede, da niso pred nekaterimi varne niti stare žene, kaj šele mlada dekleta!

3. Dajte nam ljudi, ki razumejo naš jezik, da ne bo treba kazati z vnanjimi znamenji, kaj hoče ta ali oni.

4. In — least not least — dajte nam ljudi, ki bodo s svojim nastopom imponirali nam državam, da nam ne bodo očitali Italijani: «Ali nimate nič boljšega človeškega materiala?»

Kratko: Dajte nam ljudi, ki bodo delali čast Jugoslaviji! Tako je v Jugoslaviji.

### Habsburška tragikomedija.

Nedeljski brzoci so raznesli po svetu senzacionalno vest, da je priplul v zrakoplovu razstolčeni kralj in cesar Karl v Sopronj na Ogersko, kjer so ga čakali njegovi zvesti kakih, 4000 mož broječi pristaši in bojevniki.

Karl je mislil resno, toda vse je končalo prav tragično in ob enem tudi smešno, kajti s peščico oboroženih ljudi je pričel Karel prodirati proti Budimpešti, od koder so se vsule nanj vladne čete ter v kratkem boju razkropile «Karliste», ki so izkali rešitev v begu in samomoru.

V trenotku razpada ni nihče več mislil na kraljevo dvojico, ki se je morala udati na milost in nemilost Hartthyevim četam.

Horthy je dal začasno internirati kraljevo dvojico v neki samostem v Tihanyu ob Blatnem jezeru.

Med tem časom bodo zavezniki odločili na kak način se habsburško golazen stori za vedno neškodljivo, kajti izkazalo se je, da je Karle res preveč nemirnega duha in ob enem tudi jako verolomen in nevhvaležen človek, ki brezobzirno dela sitnosti tudi državi, ki mu je gostoljubno odprla vrata.

Potem pa je tudi še vedno preveč nezadovoljnežev z novimi čase, ki opirajo vse svoje nade na habsburškodinastijo.

Zato pa odmeva tudi iz govorov vseh državnikov: «Proč s Habsburžani.»

Ogerska pa, ki ne more utajiti, da ni dovolj nadzorovala monarhističnega gibanja, kajti v afero so zapleteni nič manj kot trije ministri: Rakowsky, Andrassy in Dr. Gratz, bo eksemplarno kaznovana s tem, da ji zavezniki naložijo povračilo vseh stroškov, ki so nastali vsled nepotrebne mobilizacije v Čehoslovaški, Jugoslaviji in Avstriji.

Sicer pa se je to pot izkazalo, da širše plasti marksarskega prebivalstva nikakor ne simpatizirajo s konservativnimi vladami, kajti mali kmetič, delavec in dijak na Ogerskem noče ničesar neč slisati o Karlovem povratku.

### Goriški poročevalci

Poročevalcev iz Julijske Benečije slovenskim listom baš ne manjka. Pa tudi jugoslovansko mnenje o naših razmerah je sila čudno.

Pred kratkim sem se srečal s starim znancem ki se je prišel zdraviti iz Jugoslavije v Gorico. Začuden me prične izpraševati, kako vstrajam v Gorici. «Prav dobro», sem mu odgovoril. Ni sicer, kakor je bilo pod Avstrijo v časih, ko ni nihče sanjal o vojni, a vendar, kdor se zna razmeram prilagoditi, shaja in upamo tudi še na boljše čase, ke dar se nam posreči rešiti nekatera «viseča vprašanja», ki vznemirjajo tega in onega.

Tako je resnica. Dan za dnevom prihajajo delavci iz Jugoslavije iskat dela v Julijsko Benečijo, ker je v Jugoslaviji za delavce slabo. Pri nas rabi mo dosti delavcev, ki so v razmeju z onimi v Jugoslaviji še precej dobro plačani.

Komunisti se pri nas svobodno sprehajajo in tudi lahko razgrajajo; nikomur ne pade v glavo, da bi jih zapiral, dokler ne postajajo nevarni javnemu redu in miru.

Kmetje producajajo svoje pridelke vsak dan dražje, italijansko vino ni še nikakor spodrinilo domačega pridelka.

Porušeni kraji vstajajo zopet iz razvain, država izplačuje predujme in vojne odškodnine.

Zivotarimo v teh žalostnih povojnih časih še precej dobro.

To je gladka resnica, vse drugo so izmišljotine, ki jih pošiljajo v Jugoslavijo fantastično navdahnjeni poročevalci, ki menijo, da si s krivim poročanjem pridobe naravnost zasluge za Jugoslavijo.

Res, da je marsikaj neljubega v naših razmerah, toda vse to je utemeljeno v vojni, ki jo je zacetila Avstrija in drugič v slovenski trmoglavosti, ki hoče kljubovati tudi rapaleski pogodbi in sploh vsakemu poskusu, da bi prišlo do zbližanja, med italijanskim in jugoslovanskim plemenom.

Evo Vam posledice! Vsled tega zadržanja se pojavlja na italijanski strani od dne do dne večja nezaupljivost in neugodno razpoloženje za slovenske zahteve.

Radi tega ni mogoče rešiti povoljno šolskega vprašanja, nisi gotov, kedaj stopiš v kak urad, da bode uradnik potrpežljivo sprejemal tvoje težnje, nisi gotov kajaj in kako bode tvoja zadena rešena, ker ne znaš dopovedati italijanskemu referentu česa bi rad, oa pa nao-



pak tvoje slovenske vloge. ne umeje in mora radi tega iskati tolačca, ki pa morda celo ni prav dobro vešč slovensčine ali italijansčine, kar ti zna le škodovati.

To odkritosrčno priznavamo, da je pri nas marsikaj težko, a temu gotovo ni kriva edino Italija, ampak, da se take razmere vzdrže in če mogoče še celo vkoreninijo, zato skrbè oni patrijoti, ki prirejajo narodne veselice in šuntajo ljudstvo, naj se nikakor «ne uda».

V tem znamenju politike ni čuda, da ljudstvo javnih organov ne rešpektira in se pripetijo uboji, ki bi bili nepotrebni.

Ako bi pod Avstrijo stopil orožnik v plesno dvorano in ukazal ustaviti ples, ker je policijska ura odbila, bi nihče ne črnil besedice. Vse bi se tiho razšlo. Karabinirju se pa ljudstvo, ki je naščuvano, roga. Pri tem pa še nihče ne vpoštna italijansko vročekrvnosti, ki ne dopušča izzivanja.

Ravno tako je tudi glede aretacij. Danes beži vsak pred karabinirjem. Češ, ako odnesem pete, grem v Jugoslavije, in z Bogom Italija in njeni karabinirji. Pred avstrijskim žendarijem bi nihče ne bežal, ampak od strahu bi mu niti na um ne prišlo, da bi poskusil bežati.

Naši ljudje iz neumljivih razlogov beže pred nabitimi puškami. Ali se še spominjate, kaj se je zgodilo v bližini Ljubljane z mladim baronom Coddellijem, ki je bežal pred srbskimi orožniki? Streljali so nanj kakor imajo orožniki v Jugoslaviji navado. Kdo naj odgovarja za take slučajne nesreče? Opomin našemu ljudstvu naj se hladno obnaša.

### Nepoznani bojevniki

Prošli teden je videla Gorica prizor kakor malokdaj. Od vseh svečanosti, ki jih je do danes priredil italijanski narod, je ta gotovo najsimpatičnejša in tudi najbolj posrečena.

Sprevod, ki smo ga videli v Gorici, ko so pripeljali 7 krst nepoznanih bojevnikov, ki so žrtvovali svoje življenje v bojnih metežih, je bil naravnost nekaj veličastnega. Udeležba je bila ogromna in zastopane so bile malone vse stranke.

Saj je to tudi lahko umljivo. Katera more biti pač večja žrtev za domovino kakor darovati svoje življenje brez onega najskromnejšega zadoščenja, da je ime ovekovečeno v zapisnikih o vojnih zgubah. Za onim, za kojim je zginil vsak sled njegovega življenja, baš ker ga je granata raznesla, ker ga je močvirje požrlo ali ker so ga v naglici zakopali tovariši, ki so sami poginili, žaluje vsa Italija, žalujemo mi vsi, ki cenimo heroizem in z njim spojeno žrtev.

Pretrajljiva tema, ki teži nad krstami nepoznanih bojevnikov, vzbuja v nas globoko spoštovanje in do žrtve in nas dviguje nad vsakdanje pojmovanje o razlikah od človeka do človeka, od plemena do plemena.

Mi vsi, ki čutimo človeški in zamoremo ceniti velikansko žrtev, doprinešeno bas po teh neznanih mučeniških, kojih kosti so raztrošene po vseh frontah, kjer je vihralo človeško sovražstvo z odprtim naličnikom, se klanjamo žrtvam brez razlike narodnosti, kajti to je človeško čustvovanje, največ in najboljšo

kar žrtvujemo manam padlih junakov...

Ta praznik ni le italijanski, ampak je tudi naš praznik. Tudi naše vdove in sirote imajo svoje, ki so poginili v neznanih krajih in na neznan način. Njihova osoda je v temo zavita in njihovega groba ne obišče nikdar ne žalujoča soproga, ne žalujoči potomci. V tuji je človek enak človeku. Kakor zjednači smrt vse, tako nas zjednači tudi globoka tuga. Zatorej praznujemo vsi svečanost nepoznanega bojevnika. V njem je izražena najglobokejša pijeteta do ranjelih, ki so nam bili dragi in so nam dragi radi njihove žrtve in usode...

Kdo more drugače misliti in pojmovati o tej svečanosti? Mislimo da nihče. A vendar temu ni tako. Našla se je zopet peščica zaslepljenih politikov, ki hoče v tem trenutku v opoziciji svečanosti za nepoznanega junaka postavljati spomenik padlim jemakom slovenskih širov in vdov z zgradbo sirotišnice. Da je to humanitarna ideja, kateri bi se v vsakem drugem trenutku z navdušenjem pridružili, ni nobenega dvoma. A baš sedaj se hoče peščico slovenskega ljudstva odvracati od te svečanosti in zahtevati od ljudstva nov «Obolus» kot protest in izzivanje proti svečanosti za nepoznanega bojevnika? Ali ni to blazno? Ali more biti slovenski odpor res tako dosleden, da se izogne najhumanitarnejši in najspoštlivejši svečanosti, le da ne bode nikdar najmanjšega sledu sočustvovanja med jednim in drugim narodom? Ali je to morda krščansko-socialna politika ali pa najliberalnejša? Naši možgani te politike ne morejo zapopadati. Torej je res, da ni nič svetega več na svetu, kar ni odobreno in pohvaljeno od višjega politično-kulturnega sveta tržaških politikov!

Nič več se ne čudimo, ako zaide slovensko ljudstvo Julijske Benečije s takimi voditelji v katastrofalni položaj.

### Italija in dogodki na Madžarskrskem

Agenzia Stefani je objavila to izjavo: Kakor hitro je italijanska vlada neposredno doznala, da je bivši cesar Karel dospel v Sopronj, je poslala svojim zastopnikom v inozemstvu navodila, pri čemer je stopila v zvezo z viadami v Londonu, Parizu, Beogradu, Pragi in Bukarešti. Zatrnilo se je, da je Italija iznova odločena, čuvati šenžermensko in trianonsko pogodbo in ostati v ozkem spoju z zavezniki in z malo antanto glede storjenih sklepov proti vsaki restavracijski nameri karlistov. Italijanski zastopnik v Budimpešti se je torej mogel s svojim francoskim in angleškim kolegom dogovoriti o akciji, ki je bila kolektivno predložena madžarski viadi. Zaeno je italijanska vlada v ozkem stiku z viadami v Beogradu. Bukarešti in Pragi uvedla izmeno misli z Jugoslavijo in Češkoslovaško, s katerina je Italija zvezana s protihabsburško konvencijo. Zatrnila je, da ima najboljši namen, skupno z njima pričeti energično in učinkovito akcijo. Zastopniki male antante v Budimpešti so madžarski viadi izjavili, da bodo njih viade bi-

vanje Karla na Madžarskem smatrale za casus belli. Kakor znano, je madžarska vlada odgovorila na noto zaveznikov, da Karel po zakonu nima suverenskega prava v Madžarski in da mora zapustiti deželo. Vlada je odredila za to potrebne ukrepe. Te izjave je večeraj madžarski poslanik po nalogu svoje vlade pcnovil Della Torretta. Della Torretta je napram poslaniku vztrajal pri tem, da se madžarska vlada uveri o absolutni potrebi tudi v interesu Madžarske, da se stvar z največjo naglostjo in krepkopoljnostjo neutegoma uredi. Della Torretta je izjavil, da priznava Italija zadržanje male antante kot upravičeno in da mora biti ž njo solidarna. Dostavi! je, da so zavezniki popolnoma složni in da restavracije po mirovnih pogodbah in po sklepah veleposlaniške konference ne bodo pripustili.

### Delitev Gornje šlezije

«Agencija Havas» poroča o vsebini razsodbe zveze narodov v Ženevi glede delitve Gornje Šlezije. Ta sodba določa, da se Gornja Šlezija deli in sicer pripadejo kraji s poljsko večino Poljakom, drugi pa Nemčiji. Nemci se sedaj bridko pritožujejo nad tem izrekom, ki je z ozirom na izid plebiscita z dne 20. marca t. l. gotovo pravilen, in dokazujejo potrebo nedeljivosti G. Šlezije, kakor so svoječasno dokazovali nedeljivost Koroške.

V glavnem tvori mejo reka Odra. Poljski pripadejo: južno-vzhodni del in okrožja Ratibor, večji del okrožja Rybnik in okrožja Katowice, Krolenska Huta, Bytom, Tarnovice, Lublin in Pština. Ostali deli pripadejo Nemčiji.

### Lord Cecil o dogodkih na albanski meji.

Robert Cecil je izjavil v spodnji zbornici, da se je po informacijah zunanjega urada dogodil spopad med jugoslovanskimi in albanskimi četami na ozemlju, ki so ga jugoslovanke čete okupirale na podlagi pogojev premirja, oziroma na albanski meji. Definitivni sporazum se pričakuje na konferenci poslani in potem bo mogoče zahtevati od jugoslovanske, kakor tudi od albanske vlade, da odpokličeta svoje čete na določeno mejo. Povodom bivanja ministrskega predsednika Pašiča v Parizu se mu je sporočila neobhodna potreba, da se vzdži mir na albanskemu albanski meji slicen svet se je dal tudi predsedniku v Parizu.

### Domače vesti

Rok za vlaganje prošenj za vojno odškodnino. Generalni civilni komisariat objavlja: Prizadetim se daja na znanje, da se kr. odlokom, ki se bo v kratkem razglasil, podaljša rok za vlaganje prošenj za vojno odškodnino, ki bi moral steči z dnem 31. oktobra t. l., vse do 31. decembra 1921. V tem roku se bodo morale predložiti tudi vse listine, ki so potrebne kot priloge prošnje.

Upravitelj in urednik: Karol Jušič. Tiskarna G. Juch v Gorici.



## Tiskarna G. Juch

SPREJEMA VSAKO  
TISKARSKO DELO

GORICA, VIA MORELLI 14



### Agrarni zadružni Konsorcij v Gorici

Zadruga z omejeno zavezo

Tekališče „Giuseppe Verdi“ št. 29 (Mestni dvorec)

Pri tem konsorciju se razprodajajo:

- I. **KRMILA:** Oves, otrobi, moka za krmljenje, sezamove pogače, sol za živino.
- II. **SEMENA ZA PAŠNIKE:** Različne vrste detelj, rastlin za krmljenje in vrtnin.
- III. **GNOJILA:** napravljena umetno iz najboljših kemičnih snovi.
- IV. **VITRIJOL IN ŽVEPLO.**
- V. **PLUGI** znamke «Sack» in drugih ter razni poljedeljski stroji.

Società Servizi Automobilistici

### ING. RIBI & C. i

sprejema predznambe za izleto  
ob nedeljah in praznikah v

— Gradež. —

Za nedelje se bile stavljen  
proge Kojasko-Dobra, Ajdov-  
ščina - Vipava, Krmin - Čedad.

### BANCA DELLA VENEZIA GIULIA - GORIZIA

### Banka za Julijsko Benečijo v Gorici

Anonimna družba - Društvena glavnica L 1.000.000

Agencije:

Ajdovščina, Ajello, Gradišče, Gradež,  
Červinjan, Kormin, Tržič.

### Depoziti - posojila - odračuni

Brezplačna emisija bančnih nakazov,  
ki so vporabljivi po celem kraljestvu